

Hova lett Giduska?

Egy reggelre Giduskának nyoma veszett. Felhőske hiába kereste, senki sem tudott róla semmit. „Legalább a csengő a nyakában lenne, az elárulná, merre jár” – gondolta Felhőske szomorúan. Berci nem vesztette el a fejét, mint Felhőske. Tudta, nem veszhet el valaki csak úgy, nyomtalanul.

– Meg kell keresnünk őt! – mondta határozottan. – Alaposan átkutatjuk a környéket, meglátod, hamarosan megtaláljuk. Minél többen leszünk, annál jobb. Több szem többet lát.

Felhőske bólogatva helyeselt. Berci nyomban szervezni kezdte a kereső brigádot az önként jelentkezőkből. Legelsőnek Tas Alajos jelentkezett, azután Árpi, aki ugyan csak annyit sejtett a nagy nyüzsgésből, hogy valami baj van, de azt nem tudta, hogy Giduskát kell megkeresni. Ignác és Rőfike annál jobban tudta. S Örzse néni is, aki baljóslatú káricálással csatlakozott hozzájuk. A kerítésen ott csapkodott szárnyaival Károgi is, ő sem akart kimaradni a dologból.

– Minden zugba nézzetek be! – rendelkezett Berci, a parancsnok. – Senki el ne kóboroljon, nehogy Giduska után mást is keresnünk kelljen!

Valamennyien nagyon izgatottak voltak, mindenki ismerte és szerette Giduskát. Átfésülték az udvart, eredménytelenül. Felhőske javaslatára elindultak a domb felé.

– Lehet, hogy farkas rabolta el? – aggályoskodott Rőfike.

– Ugyan már, errefelé nincsenek farkasok – mondta Berci.

– Giduska egyszerűen eltévedt, bárkivel előfordulhat. Biztosan segítségért fog kiáltozni. Füleljetek hát!

Árpi egészen a koponyájához szorította a fülét, de sajnos így sem hallott egy szót sem. De azért fontoskodó ábrázattal lépegetett a többiek között. Hangoskodva, zsidongva domb felé.

Amint a hídhöz értek, Tas Alajos a vízbe vetette magát, megnézte, nincs-e ott Giduska. Nem volt. Egy óvatlan halacszával kárpótolta magát.

Mentek tovább. Berci haladt az élen, egyre nagyobb iramot diktált. Felhőske nyakában jajgatva szólt a csengő. Giduska segélykiáltásait nem is hallották volna meg. De Giduskának esze ágában sem volt kiáltozni. Olyan elmélyülten legelészett egy borókabokor tövében, hogy mindenről megfeledkezett. Nem messze tőle Meki Gabi legelészett, jobban mondva álldogált és bámulta Giduskát. Nem tudta mire vélni, mit akar az az izgatott társaság, amely feléjük igyekezett.

Felhőske odaszaladt Giduskához, s szemrehányóan mondta:

– Hát te, Giduska? Csak legelészel itt nyugodtan, amikor mi halálra keresünk téged?!

– De hát miért kerestek, Felhőske? – nézett értetlenül Giduska.

– Giduska, te azt se tudod, hogy el vagy veszve?

– Ééééén? – csodálkozott Giduska.

– Te bizony! Nézd csak, itt mindenki téged keres reggel óta! – mondta Felhőske. A többiek bólogattak.

– Én csak kijöttem ide legelészni, ahová mindig is szoktam – mondta Giduska röstelkedve.

– Most, hogy már megtaláltunk, azt hiszem, semmi keresnivalónk itt tovább – mondta Berci, s elindult hazafelé. A többiek a nyomában.

– Köszönöm – mondta Giduska. – Nagyon köszönöm, hogy megkerestetek!

Felhőske belekóstolt a fűbe, majd ő is a társai után szaladt. A csengő vidáman kacagott a nyakában.